

Victor Pürschel: Naar Socialdemokraterne i Aften gaar hjem, kan de jo sige til hinanden: Hvis vor kære Partiformand bare havde holdt sin Mund, saa havde vi dog sluppet med, at een af vor Gruppe havde udleveret sig; nu har vi to. Noget mere ynkeligt synes jeg sjældent, man har set, end dette, at det største Partis Formand staar op her og fraraader Vedtagelsen af en Paastand paa Overgang til Dagsordenen og saa, efter en af Tingets højtærede Formand beordret Pause, foreslaar Vedtagelsen af en Dagsorden, der i Realiteten fuldkommen dækker den anden, men som dog indeholder en lille og beklagelig Fejltagelse, nemlig den, at den godkender Udvalgsformandens Beklagelse, der, som jeg sagde før, aldeles ikke retter sig imod det væsentlige, idet den kun er en Beklagelse over for en Forening, medens det, der skulde til fra Folketingets Side, var en Beklagelse over for Offentligheden af det, der er sket her. Men det har Socialdemokratiet altsaa ikke været stort nok til, og saaledes som Forholdene er her i Tinget, vilde det jo være haabløst at fortsætte denne Debat.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har Ordet for en kort Bemærkning.

Hartvig Frisch: Jeg har hele Tiden været klar over, at det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel, enten fordi han ikke har forstaaet, eller fordi han ikke vilde forstaa den særlige Vending, som Debatten tog, ikke har kunnet opfatte, at det, som jeg for mit Vedkommende paa mit Partis Vegne protesterede imod, var, at man efter en Debat, hvorunder vedkommende Udvalgsformand paa en, som jeg skønner, rimelig Maade havde taget sit Ansvar, havde erkendt sine Fejl paa det paagældende Omraade og havde givet Folketinget en Redegørelse for det, pludselig vilde dreje det om til, at man vilde aftvinge Udvalgsformanden yderligere, som det hed, „uforbeholdne“ Undskyldninger og lignende.

Det er over for den Drejning, Debatten tog, at vi fra vor Side har været interesserede i at udtrykke to Ting. For det første, at vi slutter os til den Redegørelse, vor Ordfører i denne Sag, Udvalgsformanden, har givet. Og for det andet, at vi paa Tingets Vegne som Ting udtaler vor Beklagelse af, at denne Fejl er sket. Men jeg regner ikke med, at det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel kan forstaa denne Forskel, han er vel heller ikke in-

teresseret i at forstaa den. Men for vort Vedkommende skete der en afgørende Ændring i Debatten, da man fra en rolig og saglig Debat om dette pludselig drejede det over til, at man vilde aftvinge et æret Medlem i denne Sal yderligere saakaldte Undskyldninger og Indrømmelser end dem, han ganske aabenhjertigt over for Tinget havde fremlagt i sin Redegørelse.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har Ordet for en kort Bemærkning.

Christmas Møller: Jeg kan henvise til de Bemærkninger, der er faldet fra mit Partis Side angaaende denne Sag under den forudgaaende Debat, og kan anbefale at stemme for den nu foreliggende eneste Paastand paa Overgang til Dagsordenen, idet jeg naturligvis læser den paa den Maade, at man derigennem udtrykker en Beklagelse af den skete Fejl over for dem, som Fejlen direkte er sket over for, nemlig den, der har indsendt de paagældende Skrivelser, og naturligvis derigennem ogsaa udtrykker en Beklagelse af den Fejl, der i hele dette Forhold er sket, over for Tinget og Offentligheden. Det er da ligetil.

Formanden: Forslagsstilleren har Ordet for en kort Bemærkning.

Forslagsstilleren (Oluf Pedersen): Det forekommer mig, at den Paastand paa Overgang til Dagsordenen, som er stillet af Regeringspartierne, jo nok tager til Efterretning det, som er sagt af det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen, men at Dagsordenen derefter erklærer, at man for saa vidt ikke er tilfreds dermed, men ønsker yderligere at sige, at man beklager det, der er sket. Der er virkelig en Beklagelse af det ogsaa ud over det, som det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen selv har sagt.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Victor Pürschel: Det er jo almindelig parlamentarisk Sprogbrug, at naar man tager en Redegørelse til Efterretning, vil det sige, at man dermed godkender den Handlemaade, som Redegørelsen taler om. Det er det, der altid ligger i det, naar Tinget tager en Ministers Redegørelse til Efterretning. Paa dette Punkt kan Dagsordenen ikke forstaaes paa almindelig parlamentarisk Maade, for der er ingen, der